

Vasily
KALAFATI

(1869–1942)

Symphony in A minor

Légende

Polonaise in F major

Choir of the Music Department
of the University of Athens

Nikos Maliaras

Athens Philharmonia Orchestra

Byron Fidetzis

Vasily Kalafati (1869–1942)

Symphony, Op. 12 • Légende, Op. 20 • Polonaise, Op. 14

The composer and music teacher Vasily Kalafati was born in Yevpatoria, Crimea, in 1869. His father Paul was a Greek merchant and teacher, and his mother, whose maiden name was Chryssikopoulou, was also Greek. Vasily received his first piano lessons at the age of eight. At the age of 18 he composed his first original pieces. In 1892 he settled permanently in St Petersburg, and continued his studies at the Conservatory, being taught composition by Nikolay Rimsky-Korsakov (1892–99) and orchestral conducting by Nikolay Galkin, while simultaneously pursuing a career as a music teacher. He earned his diploma in composition in 1900, subsequently establishing himself in the Russian capital as a composer known for his spirit, mastery in orchestration, and sensitivity. He was a member of the social circle of Mitrofan Petrovich Belyayev, his publisher. In 1901 he was hired as a teacher of theory (harmony, counterpoint, fugue) at St Petersburg Conservatory, and was elected professor of composition in 1912. Over the course of his lengthy teaching career at the Conservatory (1901–29) dozens of well-known composers, theoreticians and conductors studied under him, the most prominent of which being Igor Stravinsky and Boris Vladimirovich Asafiev (1884–1949). Kalafati, who always considered himself Greek, is recognised in Russian musicology for his significant educational contribution. By contrast, his compositional work, which exhibits the style of the Russian National Music School (though in his later years he did begin exploring newer compositional trends), languished in obscurity, achieving few distinctions before his death, in 1942, during the siege of Leningrad.

Stanimira Dermendzhieva, Ioannis Fulias

Symphony in A minor, Op. 12 (1899–1912)

Kalafati's sole contribution to the prestigious symphonic form was completed in 1912, being published that same year in Leipzig by the M.P. Belaieff publishing house. The initial form of this work comprised his dissertation on composition at the St Petersburg Conservatory, in 1899. It is a standard four-movement symphony, with two fast movements framing a *Scherzo* and a slow movement. The opening *Allegro moderato* is composed in the key of A minor, according to the specifications of a sonata form, the primary theme of which displays an initial harshness that is, however, quickly resolved into a limber rhythmic and melodic figure, which is developed with an ever-increasing impetuosity and dynamism. The primary theme undergoes a lyrical transformation to the tonal basis of C major, when it is subsequently introduced by the clarinet in the secondary zone of the exposition. The second part opens with an energetic expansion of the previous closing thematic material and continues with the systematic development of the primary thematic material, which impressively culminates towards the recapitulation. An element which draws the attention of the listener is the combination of the primary theme with a closing motif that continues until the first bars of the recapitulation, which is otherwise conventionally elaborated. Finally, the coda evolves proportionally to the beginning of the development, leading inexorably up to an emphatic, tragic conclusion.

In stark contrast, the following movement opens with a light-hearted *Scherzo* in F major, which is developed in a ternary form, as a type of *moto perpetuo*, and expresses all the melodic and orchestral virtues of the Russian symphonic tradition. The middle trio in B flat major expounds its own melodic material with greater gentleness and ardour, also including few passing references to the distinctive melodic swirls of the preceding *Scherzo*, before its final return. In the coda of this movement, the composer combines the basic ideas of the trio and the *Scherzo*, until their ultimate merging.

The slow movement of the *Symphony* returns to the initial key of A minor in order to develop an elegiac melody, played by the English horn, building up to a first orchestral culmination in E minor. However, the dynamic climax of the *Adagio* takes place subsequently, in the middle part, based on a new, contrasting idea which is spun out in C major, before the initial thematic elements are recalled, embellished with new accompanying and orchestral means, all while remaining rooted in the home key.

The *Finale: Allegro moderato* completes the work in A major, presenting the primary theme in the form of a four-part fugato, after an energetic introductory passage. These are followed, in turn, by a transitional, folk-flavoured theme in C sharp minor, and a rather more lyrical secondary theme in E major. In the second part of the form, the composer introduces and develops a new theme, in the core of which lies the primary idea of the first movement of the *Symphony*. This (indirect) cyclical reference to the very beginning of the work prepares the listener for the recapitulation of the final movement, where the new theme is combined with the primary one in counterpoint, making a reference to the practice of a double fugue. This is followed by the return of the secondary theme and the closing zone in A major, while the coda opens with the transitional theme before concluding with an imposing ultimate recall to the primary theme of this final movement.

The Greek premiere of Kalafati's *Symphony* was given on 8 January 2017 by the Athens Philharmonia Orchestra at the Artemis Concert Hall, under the direction of Byron Fidetzis. Maestro Fidetzis was also vital in bringing Kalafati's *oeuvre* in general to the attention of Greek audiences, first presenting the latter's *Légende* on 13 May 2006 with the Athens State Orchestra and the Animato Choir of Sophia, and his *Polonaise* on 3 June 2018 with the Athens City Symphony Orchestra.

Ioannis Fulias

Légende, Op. 20 (1928)

In memoriam Franz Schubert

In the later stages of his life (1929–42), Kalafati devoted himself exclusively to composition. He retired from the Conservatory in 1929, essentially being dismissed due to teaching 'in the old-fashioned style'. However, he continued to offer lessons privately, at his home.

A piece for which Kalafati gained well-deserved distinction is his symphonic poem *Légende in C major, Op. 20*, for symphony orchestra and choir, in honour of Schubert, which was composed in 1928 for participation in the International Columbia Graphophone Competition on the occasion of the 100-year anniversary of Schubert's death. Alexander Glazunov presided over the Russian panel which judged the competition, and the other members were Reinhold Glière, Nikolay Myaskovskiy and Maximilian Steinberg. Kalafati's work attained distinction among the 42 participants, achieving second place.

For the composition of his symphonic poem *Légende*, Kalafati selected three themes from the works of Schubert, from which he utilised only reminiscences. As for the work itself, it is composed in the late-Romantic style, with symmetrical structure, and bears none of the Russian influences evident elsewhere in the music of Kalafati. The music is based on the frequent repetition of the melodic motifs, embellished with numerous variations in tone colour. The primary melody is characterised by an ascending chromatic motion, through which the whole work obtains its expressional development. The secondary theme (*meno mosso*) has a lyrical character and appears in the strings. The composer's ingenuity, evidenced already from the first bars through the sumptuous tone colours (including a wordless choir) and rhythmic changes, reveals his mastery of orchestration and harmony, as well as his attention to details of tone colour and timbre.

Polonaise in F major, Op. 14 (1905)

The first decade of the 20th century, known as the 'Silver Age' of Russian art, was a productive period in Kalafati's career. His achievements in chamber and symphonic music allow this period to be described as his mature compositional phase. A piece which belongs to this phase is *Polonaise, Op. 14*.

Kalafati completed the composition of his *Polonaise*, dedicated to Alexander Glazunov, on 1 January 1905. The *Polonaise* has a solemn, celebratory character, with a lively mood and exceptionally bright orchestration. The composer organises and treats the inclusion of both individual and multiple musical instruments like a pyramid, a technique that would be more coherently explored in the orchestration of *Légende* (1928). The *Polonaise* was composed based on two main ideas, the first of which,

written in the recognisable rhythm of the polonaise, is dynamic and imposing, while the second is joyful, flowing, and full of flair. The composer subsequently adds a new lyrical episode in order to conclude his composition with a dynamic culmination.

It is unknown whether this piece was ever performed in Russia. It was published by the Belyayev publishing house in Leipzig in 1913, and was played during the 1913–14 concert season in Minnesota by the Minneapolis Symphony Orchestra, under the direction of Emil Oberhoffer (1867–1933).

Stanimira Dermendzhieva

English translation: George Alexakis

Βασίλης Καλαφάτης (1869–1942)

Συμφωνία σε λα-ελάσσονα · Συμφωνικό ποίημα σε Ντο-μείζονα · Πολωνέζα σε Φα-μείζονα

Ο συνθέτης και μουσικοπαιδαγωγός Βασίλης Καλαφάτης γεννήθηκε το 1869 στην Ευπατόρια της Κρμαίας. Ο πατέρας του, ο Παύλος, ήταν Έλληνας έμπορος και δάσκαλος. Η μητέρα του, το γένος Χρυσικοπούλου, ήταν επίσης Ελληνίδα. Ο Βασίλης πήρε τα πρώτα μαθήματα πιάνου σε ηλικία 8 χρονών. Σε ηλικία 18 ετών συνέθεσε τα πρώτα του κομμάτια. Το 1892 εγκαταστάθηκε μόνιμα στην Αγία Πετρούπολη, όπου συνέχισε τις σπουδές του στο Ωδείο της πόλης με καθηγητές τον Νικολάι Ρίμσκι-Κόρσακοβ στη σύνθεση (1892-1899) και τον Νικολάι Γκάλκιν στη διεύθυνση ορχήστρας, ακολουθώντας παράλληλα και σταδιοδρομία μουσικοπαιδαγωγού. Πήρε δίπλωμα σύνθεσης το 1900 και από τότε καθιερώθηκε στη ρωσική πρωτεύουσα ως συνθέτης με προσωπικότητα, δεξιοτεχνία στην ενορχήστρωση και ιδιαίτερη ευαισθησία. Γνωστή είναι η σχέση του με τον κύκλο του Μητροφάν Πετρόβιτς Μπελιάεβ, ο οποίος ήταν και εκδότης του. Το 1901 προσελήφθη ως διδάσκων θεωρητικών μαθημάτων (αρμονία,

αντίστιξη, φυγή) στο Ωδείο της Αγίας Πετρούπολης. Εξελέγη καθηγητής σύνθεσης το 1912. Κατά τη διάρκεια της πολύχρονης διδασκαλίας του στο Ωδείο (1901-1929) δεκάδες αναγνωρισμένοι συνθέτες, θεωρητικοί και αρχιμουσικοί οπύδασαν μαζί του, με πιο γνωστούς τον Ίγκορ Στραβίνσκι και τον Μπόρις Βλαντίμυροβιτς Ασάφεβ (1884-1949). Ο Καλαφάτης, ο οποίος θεωρούσε τον εαυτό του Έλληνα, είναι αναγνωρισμένος από τη ρωσική μουσικολογία για την μεγάλη του προσφορά στη διδασκαλία. Το συνθετικό του έργο, απεναντίας, το οποίο εντάσσεται στην τεχνοτροπία της Ρωσικής Εθνικής Σχολής Μουσικής (αν και, προς το τέλος της ζωής του, στράφηκε προς τις νεότερες συνθετικές τάσεις), παρέμεινε σε γενικές γραμμές στην αφάνεια, αποσπώντας ελάχιστες διακρίσεις μέχρι τον θάνατό του, το 1942, κατά την διάρκεια της πολιορκίας του Λενινγκράντ.

Stanimira Dermendzhieva – Ιωάννης Φούλιας

Συμφωνία σε λα-ελάσσονα, opus 12 (1899–1912)

Η μοναδική συμβολή του Καλαφάτη στο περιβλεπτο είδος της συμφωνίας αποπερατώθηκε έως το 1912, οπότε και εκδόθηκε η παρτιτούρα της, στη Λειψία από τον Οίκο Μπελιάεβ. Η αρχική μορφή του έργου αποτέλεσε την διπλωματική του εργασία στη σύνθεση, στο Ωδείο της Αγίας Πετρούπολης, το 1899. Πρόκειται για μία τυπική τετραμερή συμφωνία, με δύο γρήγορα μέρη που πλαισιώνουν ένα scherzo και ένα αργό μέρος. Το εναρκτήριο Allegro moderato είναι γραμμένο στην λα-ελάσσονα κατά τις προδιαγραφές μιας μορφής σόνατας, της οποίας το κύριο θέμα παρουσιάζει αρχικά μια τραχύτητα που όμως γρήγορα εξομαλύνεται σε μίαν ευλύγιστη ρυθμικομελωδική φιγούρα, η οποία εξυφάνεται με ολόνα και μεγαλύτερη ορμητικότητα και δυναμισμό. Λυρικού χαρακτήρα είναι η μετέπειτα μεταμόρφωση του επικεφαλής θέματος στην πλάγια περιοχή της έκθεσης, στην τονική βάση της Ντο-μείζονος, που εισάγεται με το κλαρινέτο. Η ενότητα της επεξεργασίας, ακολούθως, ανοίγει με μία ενεργητική προέκταση του προηγούμενου καταληκτικού υλικού και συνεχίζεται με την διεξοδική ανάπτυξη του κυρίου θεματικού υλικού, που κλιμακώνεται εντυπωσιακά οδεύοντας προς την επανέκθεση. Αξιοπρόσεκτος είναι επίσης ο συνδυασμός του κυρίου θέματος με ένα καταληκτικό μοτίβο, που από την επεξεργασία επεκτείνεται μέχρι τα πρώτα μέτρα της επανεκθέσεως, η οποία κατά τα άλλα εξελίσσεται τυπικά. Τέλος, η coda διαμορφώνεται κατ' αναλογίαν προς την έναρξη της επεξεργασίας, οδηγώντας αναπόφευκτα σε μια πολύ εμφαντική, τραγικού χαρακτήρος, κατάληξη.

Σε διαμετρική αντίθεση με αυτήν, το επόμενο μέρος ανοίγει με ένα ανάλαφρο scherzo στην Φα-μείζονα, που αναπτύσσεται σε τριμερή μορφή εν είδει ποιο perpeuo και διαθέτει όλες τις μελωδικές και ενορχηστρωτικές αρετές της σχετικής ρωσικής παράδοσης. Το ενδιάμεσο τρίο στην Σι-ύφεση-μείζονα αναπτύσσει με μεγαλύτερη ηπιότητα και θέρμη το δικό του μελωδικό υλικό, ενσωματώνοντας παροδικές εμφανίσεις και των χαρακτηριστικών

μελωδικών στροβιλισμών του scherzo πριν από την οριστική επαναφορά του τελευταίου. Στην coda του μέρους αυτού, εξάλλου, ο συνθέτης συνδυάζει τις βασικές ιδέες του τρίο και του scherzo, μέχρι την τελική τους ρευστοποίηση.

Το αργό μέρος της συμφωνίας επιστρέφει στην αρχική τονικότητα της λα-ελάσσονος για το ξεδίπλωμα μιας ελεγειακής μελωδίας από το αγγλικό κόρνο, που οδεύει με σταθερά βήματα προς μία πρώτη ορχηστρική κορύφωση στο περιβάλλον της μι-ελάσσονος. Εντούτοις, το δυναμικό απόγειο του Adagio λαμβάνει χώραν παρακάτω, στην μεσαία του ενότητα, με βάση μία νέα αντιθετική ιδέα που εξυφάνεται από την Ντο-μείζονα, προτού τα αρχικά θεματικά στοιχεία ανακληθούν εμπλουτισμένα με καινούργια συνοδευτικά και ενορχηστρωτικά μέσα, αλλά και παραμένοντας πλέον μέχρι τέλους εδραιωμένα στην τονική τους αφετηρία.

Το Finale: Allegro moderato ολοκληρώνει το έργο στην τονικότητα της Λα-μείζονος, εκφέροντας κατ' αρχάς το κύριο θέμα του με την μορφή ενός τετράφωνου fugato, έπειτα από ένα γεμάτο ενέργεια εισαγωγικό πέρασμα. Ακολουθούν αφ' ενός μεν ένα μεταβατικό θέμα φολκλορικού χαρακτήρος, στην ντο-δύεση-ελάσσονα, και κατόπιν το πλάγιο θέμα στην Μι-μείζονα, με λυρικότερη διάθεση. Στην ενότητα της επεξεργασίας, ο συνθέτης εισάγει και αναπτύσσει ένα νέο θέμα, στον πυρήνα του οποίου διακρίνεται μάλιστα η κύρια ιδέα του πρώτου μέρους της συμφωνίας. Με αυτήν λοιπόν την (έμμεση) κυκλική αναφορά στην έναρξη όλου του έργου προετοιμάζεται η επανέκθεση του τελικού του μέρους, όπου το νέο θέμα θα συνδυασθεί πλέον αντιστικτικά με το κύριο, παραπέμποντας στην πρακτική μιας διπλής φύγκας. Εν συνεχεία, το πλάγιο θέμα και η καταληκτική περιοχή επανεκτίθενται στην Λα-μείζονα, ενώ η coda ανοίγει με το μεταβατικό θέμα, προτού καταλήξει σε μια μεγαλόστομη ύστατη αναδρομή στο κύριο θέμα του τελικού αυτού μέρους.

Η πρώτη ελληνική εκτέλεση της συμφωνίας του Καλαφάτη έγινε στις 8 Ιανουαρίου 2017 από την Φιλαρμόνια Ορχήστρα Αθηνών υπό τη διεύθυνση του

Βύρωνος Φιδετζή στην Αίθουσα Συναυλιών Άρτεμις. Ο Βύρων Φιδετζής είχε και τη πρωτοβουλία της προβολής και παρουσίασης του έργου του συνθέτη στην Ελλάδα. Έτσι, πρωτοπαρουσίασε το 'Θρύλο' στις 13 Μαΐου 2006 με τη Κρατική Ορχήστρα Αθηνών και τη χορωδία Animato της Σόφιας, και την Πολωνέζα στις 3 Ιουνίου 2018 με την Συμφωνική Ορχήστρα του Δήμου Αθηναίων.

Ιωάννης Φούλιας

«Θρύλος» :
Συμφωνικό ποίημα σε Ντο-μείζονα, opus 20 (1928)
Στη μνήμη του Φραντς Σούμπερτ

Στην όψιμη περίοδο της ζωής του (1929-1942) ο Καλαφάτης αφιερώθηκε αποκλειστικά στη σύνθεση. Το 1929 σταμάτησε να εργάζεται στο Ωδείο. Ουσιαστικά τον απομάκρυναν, διότι διδασκε «με τον παλαιό τρόπο». Ωστόσο, δεν σταμάτησε ποτέ να παραδίδει μαθήματα στο σπίτι του.

Η μεγαλύτερη διάκριση του Καλαφάτη ως συνθέτη, το συμφωνικό ποίημα Θρύλος σε Ντο-μείζονα, opus 20, για μεγάλη συμφωνική ορχήστρα και χορωδία, στη μνήμη του Σούμπερτ, γράφτηκε το 1928 με σκοπό την συμμετοχή στον Παγκόσμιο Διαγωνισμό της αμερικανικής δισκογραφικής εταιρίας «Columbia», με αφορμή τα 100 χρόνια από το θάνατο του Σούμπερτ. Η ρωσική κριτική επιτροπή του διαγωνισμού είχε πρόεδρο τον Γκλαζουνόβ και μέλη τους: Γκλιέρ, Μασκόβσκι, Στέινμπεργκ. Μεταξύ των 42 συμμετοχών, το έργο του Καλαφάτη απέσπασε το δεύτερο βραβείο.

Ο Καλαφάτης, για το συμφωνικό του ποίημα Θρύλος επέλεξε τρία θέματα από έργα του Σούμπερτ, από τα οποία χρησιμοποίησε μόνο αναμνήσεις. Στον Θρύλο, γραμμένο σ' ένα υστερορομαντικό ύφος, με συμμετρική δομή, δεν υπάρχουν οι ρωσικές επιρροές που συναντούμε αλλού στη μουσική του συνθέτη. Η μουσική του έργου θεμελιώνεται στη συχνή επανάληψη του μελωδικού μοτίβου με πολλές

ηχοχρωματικές εναλλαγές. Η βασική μελωδία χαρακτηρίζεται από χρωματική ανοδική κίνηση, από την οποία προκύπτει η εκφραστική ανέλιξη όλου του έργου. Το δεύτερο, αντιθετικό θέμα (meno mosso) είναι λυρικό και παρουσιάζεται για πρώτη φορά στα έγχορδα. Η εφευρετικότητα, που είναι εμφανής ήδη από την αρχή του έργου, με τον πλούτο των χρωματικών αποχρώσεων (συμπεριλαμβάνεται ήχος χορωδίας χωρίς κείμενο) και των ρυθμικών εναλλαγών, αποκαλύπτει τη μεγάλη ικανότητα του συνθέτη στους τομείς της ενορχήστρωσης και της εναρμόνισης, καθώς και την ευαισθησία της ηχοχρωματικής του αισθητικής.

Πολωνέζα σε Φα-μείζονα, opus 14 (1905)

Η πρώτη δεκαετία του 20^{ου} αιώνα, τα «Ασημένια χρόνια» της ρωσικής τέχνης, ήταν μια δημιουργική περίοδος στην καριέρα του Καλαφάτη. Ο συνθέτης κατόρθωσε σημαντικά επιτεύγματα στον χώρο της μουσικής δωματίου και στη συμφωνική μουσική, έτσι ώστε να μπορούμε να την χαρακτηρίζουμε ως την ώριμη συνθετική του περίοδο. Στην περίοδο αυτή ανήκει η Πολωνέζα, opus 14.

Ο Καλαφάτης ολοκλήρωσε τη σύνθεση της Πολωνέζας του την 1^η Ιανουαρίου 1905 και την αφιέρωσε στον Αλεξάντρ Γκλαζουνόβ. Η Πολωνέζα έχει εορταστικό και σοβαρό χαρακτήρα, η διάθεση της είναι φωτεινή και η ενορχήστρωση εξαιρετικά λαμπερή. Ο συνθέτης εν γένει οργανώνει και αντιμετωπίζει την προσθήκη των οργάνων είτε μόνων είτε ως ομάδων συνόλων ως πυραμίδα· η τεχνική αυτή θα βρει τη συνεπέστερη έκφραση της στην ενορχήστρωση του Θρύλου (1928). Η Πολωνέζα είναι γραμμένη πάνω σε δύο κύριες ιδέες, η πρώτη εκ των οποίων είναι δυναμική και επιβλητική, με τον χαρακτηριστικό ρυθμό της πολωνέζας, ενώ η δεύτερη ιδέα είναι χαρούμενη, χορευτική και σκερτσόζα. Στη συνέχεια ο συνθέτης εμπλουτίζει το υλικό του με ένα νέο λυρικό επεισόδιο για να ολοκληρώσει τη σύνθεση με ένα δυναμικό αποκορύφωμα.

Δεν υπάρχουν ενδείξεις για την εκτέλεση του έργου στη Ρωσία. Το έργο εκδόθηκε από το μουσικό οίκο Μ. Μπελιάεβ στη Λειψία το 1913. Παίχτηκε στην καλλιτεχνική σεζόν 1913-1914 στη Μινεσότα από τη

Συμφωνική Ορχήστρα της Μινεάπολης, υπό τη διεύθυνση του Emil Oberhoffer (1867-1933).

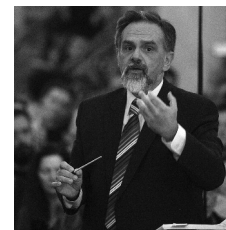
Stanimira Dermendzhieva

Choir of the Music Department of the University of Athens

The Choir of the Music Department of the University of Athens was founded in 1998. Its members are mainly students of the University of Athens Department of Musicology who are interested in the international choir repertoire as well as modern Greek art music. The Choir, although comprised of amateur musicians, has collaborated with almost all Greek professional orchestras and prominent conductors and has performed a vast amount of the symphonic-choral repertoire. Some of its performances of Greek works have been world premieres. The Choir has also visited several foreign countries in Europe and acted as an international ambassador of the University of Athens as well as Greek art music.

Nikos Maliaras

Nikos Maliaras was born in Athens, where he studied literature and piano. He also studied conducting, musicology and music education in Munich, where he earned his Master's degree and PhD. He serves as a professor of musicology at the University of Athens, where he gives lectures on music history, musical instruments and music analysis, and guides related seminars. He is considered a specialist in the study of the music of the Greek National School. As a choir director he has given hundreds of concerts in Greece and abroad, and has produced several albums. He is the founder and conductor of the Choir of the Music Department of the University of Athens and the 'Manolis Kalomiris' Children's Choir, which has served as the official children's choir of the Greek National Opera, the Athens Festival and The Athens Concert Hall for 15 years. He is also the founder and chairman of the Athens Philharmonia Orchestra, Athens Youth Symphony, and the vice president of the Hellenic Musicological Society.

Athens Philharmonia Orchestra

The Athens Philharmonia Orchestra (APHO) was founded in November 2016. Its constitutional aim is to contribute to discovering, studying, restoring, reviving, performing and recording music works of modern Greek art music. A significant part of the works performed by the orchestra has been discovered and edited through important scholarly research, which takes place in musicology departments of Greek universities. The orchestra's concerts always include works by Greek composers as well as international repertoire. Many of the works performed by the orchestra are world premieres, and their discography includes numerous world premiere recordings. The orchestra's chairman is Dr Nikos Maliaras, professor of musicology and director of the Laboratory for the Study of Modern Greek Art Music at the University of Athens. The orchestra's artistic director is Byron Fidetzis, who is widely renowned for his research into Greek music.

www.apho.gr

Byron Fidetzis

Byron Fidetzis was born in Thessaloniki. He completed his cello and orchestra conducting studies at the Hochschule für Musik in Vienna. He has been artistic director of the Ural Philharmonic Orchestra, the Pazardzhik Symphony Orchestra and the Thessaloniki City Symphony Orchestra, as well as a permanent conductor of the Greek National Opera. He led the Athens State Orchestra from 1987 to 2004 and served as its artistic director from 2004 to 2011. He has conducted over 80 orchestras worldwide, and has recorded in excess of 40 albums featuring music by Greek composers, including the complete cycle of the *36 Greek Dances* by Nikos Skalkottas in their first international recording, as well as the three symphonies by Manolis Kalomiris. Fidetzis has lectured on modern Greek art music at both the University of Athens and the Ionian University. He has been honoured by the Academy of Athens, and received numerous distinctions from the Union of Hellenic Theatre and Music Critics, among many others. He has been declared an honorary member of the Greek Composers' Union and a Doctor H.C. of the University of Athens University. In November 2016 he became artistic director of the Athens Philharmonia Orchestra.

Greek by parentage, Vasily Kalafati settled permanently in St Petersburg where he counted Rimsky-Korsakov among his teachers, and later included Igor Stravinsky among a distinguished roll-call of his own students. Kalafati's style incorporated elements of the Russian National School into traditional forms, as can be heard in the wide-ranging contrasts and Romantic lyricism of his only *Symphony*. The *Polonaise* has a celebratory character with exceptionally bright orchestration, while the ingenious *Légende* commemorates Schubert by transforming his themes into a colourful late-Romantic symphonic poem that earned Kalafati some well-deserved distinction at its premiere.

Vasily
KALAFATI
(1869–1942)

	Symphony in A minor, Op. 12 (1899–1912)	45:36
1	I. Allegro moderato	13:18
2	II. Scherzo: Allegro	7:00
3	III. Adagio	12:02
4	IV. Finale: Allegro moderato	13:03
5	Légende, Op. 20 (1928)	28:04
6	Polonaise in F major, Op. 14 (1905)	7:21

WORLD PREMIERE RECORDINGS

Choir of the Music Department of the University of Athens 5

Nikos Maliaras 5

Athens Philharmonia Orchestra • Byron Fidetzis

Recorded: 15–20 January 2017 **1–4** and 26–27 **6** and 28–30 **5** November 2018
at Artemis Concert Hall, Alimos, Greece

Executive Producer: Nikolaos Maliaras • Producer and editor: Hans Kipfer

Engineers: Thomas Kardakaris, Apostolos Theodosiou

Booklet notes: Stanimira Dermendzhieva, Ioannis Fulias

Publisher: M.P. Belaieff, Leipzig **1–4 6**, Hellenic Music Centre **5**

Cover photo by Dimitrios (www.shutterstock.com)

© & © 2020 Naxos Rights (Europe) Ltd • www.naxos.com